

Jeg skal ikke gå ind i en lang polemik, for det skal der nok blive lejlighed til siden hen, men det hænger jo ikke sammen. Vi kan også se det, når vi analyserer Venstres og De Konservatives ændringsforslag til finansloven, som vi jo har gjort, og hvor forslagsstillerne selv postulerer, at de kan forbedre provenuet med – er det 12,5 mia. kr., man får det til? Og vores vurdering er, at når vi tager det hele med – også det fra regeringen, som man afviser – betyder det altså en forværring af de offentlige finanser, for de skattelettelser, man tilbyder, koster mere end de besparelser, man postulerer, for de giver ikke nær de beløb, som man i Venstres og De Konservatives forslag påstår at de gør.

Der bliver i disse debatter talt meget om, hvor vigtigt det er at nedbringe gælden, og der bliver fra oppositionens side udtrykt en vis utålmodighed med hensyn til, at det ikke går hurtigt nok. Men også her må jeg igen sige: Jamen de store lande i Europa er altså ikke kommet i nærheden af at holde op med at stifte gæld endnu, og de har store underskud, men Danmark er kommet over på den rigtige side.

Nedbringelsen af de gældsproblemer og den rentebyrde, som vi her taler om, skal vi naturligvis af hensyn til de nye generationer, som også skal forsørge os, når vi bliver gamle, prioritere meget højt i de kommende år, men man kan jo ikke tale om disse problemer uden at gøre sig klart, at gældsproblemet er fælles for hele den vestlige verden og noget, der er oparbejdet gennem 20 års forkert økonomisk politik i den vestlige verden, og at man derfor ikke kan måle graden af indsats alene på, hvor hurtigt det går i Danmark; man er nødt til også at se på, om det går hurtigere i Danmark end andre steder, og det gør det.

Jeg er også forundret over at høre den gentagne kritik af, at der ikke sker nogen reformer på uddannelses-, arbejdsmarkeds-, forsknings- og skatteområdet osv. – som den konservative ordfører sagde – eftersom denne regering i de sidste 5 år stort set ikke har bestilt andet end at opprioritere disse områder og reformere systemerne. Og en hel del af det er under indfasning, eller er ved at blive fuldført. Og på arbejdsmarkedsområdet fremlægger vi også til behandling »just after this«, som det hedder på dansk, nye tiltag i lyset af, at arbejdsmarkedet hele tiden forandrer sig – og heldigvis forandrer sig til det bedre.

Hr. Duetoft var inde på – og det er jeg enig i – at det at få en fornuftig, positiv beslutning om

EU jo i grunden er overordnet så meget andet, og var også inde på sammenhængen mellem et velfungerende erhvervsliv og et velfungerende velfærdssamfund.

Og en tredje betragtning fra hr. Duetoft, som jeg også var meget enig i, var, at der er jo ikke nogen stor samfundsnyttig indsats i at prøve at tale opsvinget ned eller bagatellisere det og at prøve at skabe utryghed og pessimisme i et land, hvor der kun er grund til tryghed og optimisme med hensyn til fremtiden.

Men med hensyn til sammenhængen mellem erhvervslivet og velfærdssamfundet denne betragtning:

Er det allervigtigste for erhvervslivet ikke for det første, at der er orden i økonomien og ro omkring omkostningerne osv., og for det andet, at der er en regering, som er optaget af at få uddannelses- og forskningsområdet til at fungere og få moderniseret infrastrukturen.

Og det er jo svært at måle, om erhvervslivet er tilfreds, for man kan ikke udelukkende forlade sig på dets offentlige udtalelser om dette. Men man kan jo prøve at kigge på dets indtjening. Man kan jo prøve at kigge på aktiekurserne. Man kan jo prøve at se på, om antallet af konkurer er stigende eller faldende, og om beskæftigelsen i den private sektor er stigende eller faldende.

Beskæftigelsen i den private sektor er som bekendt stigende; den er steget med 100.000, men det er jo kun toppen af isbjerget. Erhvervslivet har jo været i stand til at erstatte 150.000-200.000 arbejdspladser, der faldt væk hvert eneste år, og oven i det få en tilvækst, som over en 4-årig periode er på 100.000. Det er flot, det er godt; men det er jo ikke udtryk for, at deres vilkår er helt utålelige, og at det næste strå vil knække æslets ryg, som fru Pia Christmas-Møller var inde på.

For det første synes jeg, det er helt upassende at karakterisere dansk erhvervsliv som et æsel. Det er uhøvisk tale. For det andet så synes jeg nok, at der med de indtjeningstal og med den gode udvikling, der er, er grund til at tro, at der skal mere end et strå til at knække ryggen.

Men vi er selvfølgelig meget optaget af, at dansk erhvervsliv har gode rammevilkår, og jeg må sige, jeg har ikke i de sidste par år mødt ret mange erhvervsledere, der ikke på tommandshånd medgav, at det har man. Jeg har sagt til dem, at de skulle tage og sætte det i avisen noget oftere, og det kan man jo selvfølgelig håbe på.